

Sygn. akt **XXVII Ca 2629/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Kiper
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **K. S., A. M., M. K., M. Ż.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt II C 2764/16

I. uchyła zaskarżony wyrok w pkt 1, 3, 5, 7 w zakresie dochodzonej przez każdego z powodów kwoty 400 euro i umarza postępowania w tej części oraz oddala powództwo w zakresie dalszych odsetek,

II. zmienia pkt 2, 4, 6, 8 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że nadaje im treść „znosi koszty postępowania między stronami”;

III. oddala apelacje w pozostałym zakresie;

IV. znosi koszty postępowania między stronami w instancji odwoławczej.

SSO Ewa Kiper

Sygn. akt **XXVII Ca 2629/17**

UZASADNIENIE

Pozwami z dnia 24 października 2016 r. K. S., M. K., M. Ż. i A. M. wnieśli o zasądzenie od (...) Sp. z o.o. w W. kwoty po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z nich zwrotu kosztów procesu. Sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie dnia 27 kwietnia 2017 r. wniósł o oddalenie wszystkich powództw, podnosząc zarzut przedawnienia oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwa oraz zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanego kwoty po 1 204,25 zł.

Od powyższego orzeczenia powodowie wnieśli apelację zaskarżając je w całości oraz zarzucając naruszenie:

1. art. 778 k.c. dla roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną zawartej z organizatorem turystyki (nie zaś z przewoźnikiem lotniczym);
2. art. 118 k.c. (brak uregulowania terminu przedawnienia roszczeń w treści ustawy o usługach turystycznych), w sytuacji, w której powodowie dochodzą roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji imprezy turystycznej;
3. art. 3 pkt 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, w zw. z art. 11 ustawy o usługach turystycznych- to jest z naruszeniem praw pasażerów wynikających z ustawy o usługach turystycznych, będącej implementacją dyrektywy 90/314/EWG, w zakresie terminu przedawnienia roszczeń będących konsekwencją nieprawidłowo zrealizowanej umowy o imprezę turystyczną;
4. art. 177. § 1. pkt 1 k.p.c. poprzez niewydanie postanowienia o zawieszeniu przedmiotowego postępowania do czasu zakończenia postępowania administracyjnego przed Prezesem (...);
5. art. 379 ust. 5 k.p.c. poprzez uniemożliwienie stronie powodowej odniesienia się do podniesionego dopiero na rozprawie zarzutu przedawnienia jej roszczeń;
6. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów, w sposób nieszczęstrony, z pominięciem treści wniosków i dowodów wskazanych przy piśmie procesowym z dnia 21 kwietnia 2017 r.

Wskazując na powyższe powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz każdego z powodów kwot po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 września 2013 r. do dnia 1 stycznia 2016 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, jak również zasądzenie na rzecz każdego z nich kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w instancji odwoławczej, podnosząc, że roszczenie główne powodów zostało spełnione w dniu 5 czerwca 2017 r.

W odpowiedzi na pismo pozwanego, strona powodowa cofnęła powództwo, co do kwot 402,20 euro, podtrzymując roszczenie o zasądzenie odsetek w wysokości po 64,29 euro oraz zasądzenie kosztów procesu w obu instancjach według spisu kosztów.

Pismem z dnia 30 stycznia 2018 r. pozwany wyraził zgodę na cofnięcie pozwów i wniósł o umorzenie postępowania w zakresie cofniętego roszczenia, oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a gdy z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Dopuszczalność cofnięcia pozwu podlega ocenie Sądu (art. 203 § 4 k.p.c.) w kontekście zgodności z prawem lub zasadami współżycia społecznego.

Na tle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do uznania, że cofnięcie pozwu przez stronę powodową za zgodą pozwanego było sprzeczne z prawem (zmierzało do obejścia prawa) lub z zasadami współżycia społecznego. Niewątpliwie bowiem doszło do zaspokojenia roszczenia głównego powodów w toku procesu, na którą to okoliczność wskazywały obie strony.

Z tych też względów zasadne było umorzenie postępowania, co do żądanej przez każdego z powodów kwoty 400 euro.

Zgodnie natomiast z art. 386 § 3 k.p.c. jeżeli w postępowaniu apelacyjnym pozew podlega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, Sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Dlatego też Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1, 3, 5 i 7 oraz umorzył postępowanie w zakresie dochodzonej przez każdego z powodów kwoty 400 euro oddalając powództwo w pozostałym zakresie na podstawie art. 386 § 3 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu, wobec zasadności oddalenia powództwa w zakresie żądania odsetek od należności głównej, jako przedawnionego roszczenia.

Wskazać należy, iż roszczenie główne dochodzone przez powodów w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu przed wytoczeniem niniejszego powództwa. Stosownie bowiem do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.” (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16). Skoro zatem roszczenie główne uległo przedawnieniu, to również roszczenie o odsetki za opóźnienie w jego spełnieniu, jako roszczenie akcesoryjne, ulega przedawnieniu najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (vide: uchwała (7) SN z dn. 26 stycznia 2005 r., sygn. akt III CZP 42/04).

Strona powodowa dochodziła odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 14 września 2013 r. Natomiast, z powództwem o jego zasądzenie powodowie wystąpili dopiero w dniu 24 października 2016 r., a zatem po upływie ponad trzech lat. Dlatego też roszczenie odsetkowe powodów nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

W tym miejscu wskazać również należy, iż brak było podstaw do przyjęcia terminu przedawnienia, jak przy wykonaniu umowy o usługi turystyczne, tj. 10 letniego terminu określonego w art. 118 k.c. Powodowie dochodzą bowiem odszkodowania od przewoźnika lotniczego na podstawie rozporządzenia (WE) 261/2004, nie zaś od organizatora imprezy turystycznej na mocy przepisów ustawy o usługach turystycznych.

W świetle powyższego, podniesiony przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie uznać należało za zasadny. Tym samym, na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty apelacyjne sprowadzające się do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego dotyczącego przedawnienia się roszczeń z tytułu opóźnionego lotu. Dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów w zakresie ponad kwoty po 400 euro.

W przedmiocie kosztów postępowania w obu instancjach, Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione zastosowanie regulacji art. 100 k.p.c. poprzez zniesienie tych kosztów między stronami.

SSO Ewa Kiper